

Mándy Stefánia
a toronyban

itt ülünk fenn a toronyban
szűk fényrés de
látni

erafora nyisd ki az északi
ablakot is

valami égi bányában egy ott felejtett
lámpás pislákol

vedd magadhoz szerszámaidat
itt minden pillanat
meglepetés

ha indul a torony
csak ezt fogd ezt a kezét
nincs karja de kéz az
nyíl a jövőbe

köszönj a hangnak

köszönj a hangnak asztalos beszéd
és vésd faragd és vésd faragd mi van
egyéb a kéknél és a hang
mi van egyéb a végnél és az ég
köszönj a kéknek szürke fémszemekkel
itt minden lát és semmi nem beszél
a hangnyi csendben milliom alak
nem ébrednek de nem is alszanak
mert minden látó félig éberem
kutatja mit amiben értelem
az értelem veszett feszítve nyomtalan
kutatja mit hogy hátha végtelen
az angyal földi útja még keresztben
és láttam is és meddig és kerestem
az angyal hangja is csak jelbeszéd
ácsolni rajta perben megfaragni
teremtett szó a nyelv minket megúnt

egyetlen ponton égnyi jég alatt
folytatódik az első gondolat

éteri tenger

éteri tenger mennyi hajódon
 szállnak a szótlán nem tudni miért
 szállnak nevezetlen a nem látni hová?
 éteri tenger a régi zenéket
 fényre ha villanva olvasni tanítják
 palástolja mégis a szót az az álom
 mozdulatában ha látja magát
 fordít a foncsor foltja felejtés
 éteri tenger ébredni taníts
 hullámzik minden évben az első
 dermedten mégis a ciprus kőbe faragva
 örvények körben ám kőbe faragva
 dermed bár éri az első az a szárny
 hányszor és hányszor szóltak a kőhöz
 éteri tenger húsvét szigeteddel
 lombikban a szikra kilenc szavad ór
 lombikban az első pattog a húr fenn
 süketnek tettetve minden arány
 és nem fér a körbe bálvány belevénül
 húsvát jaj húsvét szólna a kőhöz
 és nőttön nőtt homlokkal az éghez
 szürkélve a véghez verdesve magát

a hely

fején a félrecsúszott glóriával
 a kincstelen felállt az ősi falra
 a maszkosok röhögtek és lila papok
 seperték volna le hamis
 csuhával kígyó köpött szemébe
 a lomha tigrisek nyaldosták lenn sunyítva
 meztelen nagykörmű lábait

nem nézett rájuk méla pillanat
 takarta le orcáit két felöl
 vállán a szárnyas rongyok hangtalan lebegtek

és nőni kezdett lassú íveléssel
 emelve égre széles karjait
 és nőni kezdett ámuló mosollyal
 és nőni kezdett várván hogy mi jó még

vak arca lassan elmerült a napban
s a nép fölé csak szürke talpai
terültek csendesen borítva
rájuk roppant éjszakát

ma már a sárga hült főveny
borul e helyre s itt-ott
elvékonyult ében csontvázak
csillognak a fényben

a semmi nincs

a semmi nincs
helyette itt a van
egy muzsikátlan üres pillanat
alvatlan óra színhalál
hogy nem látni a fal ha véget ér
mögötte kert van-e vagy egy
pokolnyi tér?

fonák kérdésre válasz nem terem
ki tudhatja hány vég a végtelen?
a számnak szám már rég nem válaszol
társak halálán mérni az időt
az önmagunknak írott rekviem előtt
bizarr talány mikorra hangzik el
nem ember dolga amíg süt a nap
csak fecske fenn és sok harangvirág
églakta tornyok hangszínorgonák
közt rejtőzz tovább váratlan pillanat